

Białystok, 6 marca 2018 r.

408.35/F-23/VI/18

OBWIESZCZENIE

Działając na podstawie art. 85 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. 2016 r., poz. 353), **Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Białymstoku zawiadamia**, że w sprawie dotyczącej odwołania od decyzji Wójta Gminy Nowy Dwór, z dn. 8 lutego 2018 r, znak: RK.6220.8.2017, odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na budowie obiektów przeznaczonych na działalność usługowo-produkcyjną, składającą się z : 1) termicznego przetwarzania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne (w tym zakaźnych odpadów medycznych i weterynaryjnych oraz odpadów energetycznych) wraz z wytworzeniem energii elektrycznej i ciepłej; 2) przetwarzania odpadów ściekowych i skratek pochodzących z komunalnych i przemysłowych oczyszczalni ścieków wraz z niezbędnym zapleczem technicznym i magazynowym z możliwością wytwarzania produktu – nawozu rolnego lub innych substancji polepszających glebę; 3) Okręgowej Stacji Kontroli Pojazdów – w tym stacji diagnostycznej pojazdów specjalistycznych oraz pojazdów osobowych i ciężarowych; wraz z budową niezbędnej infrastruktury jak: budynek socjalno-biurowy, dwie wagi samochodowe, parking, ogrodzenie terenu, sieć sanitarna, deszczowa, itp., **w dn. 6 marca 2018 r. została wydana decyzja.**

Zawiadomienie uważa się za dokonane po upływie 14 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

PREZES
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
Prof. dr hab. Dariusz Kijowski

Białystok, dn. 6 marca 2018 r.

408.35/F-23/VI/18

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Białymstoku,
w składzie:

Dominik J. Kościuk	- przewodniczący
Barbara Kuklińska	- członek
Andrzej Kuklik	- członek,

na podstawie art. 138 § 2, w zw. z art. 10 § 1, art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz.U. 2017, poz. 1257 – dalej jako „Kpa”), art. 81 ust. 3 i art. 85 ust. 2 ustawy z dn. 3 października 2009 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. 2017 r., poz. 1405 – zwanej dalej „Ustawą”), § 3 ust. 1 pkt 102 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. Nr 213, poz. 1397 ze zm. – dalej jako „Rozporządzenie”), po rozpatrzeniu odwołania Pana Leszka Mentel (prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PPUH L.W.M. Leszek Mentel - zwanego dalej „Skarżącym”), od decyzji Wójta Gminy Nowy Dwór, z dn. 8 lutego 2018 r, znak: RK.6220.8.2017, odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia polegającego na budowie obiektów przeznaczonych na działalność usługowo-produkcyjną, składającą się z : 1) termicznego przetwarzania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne (w tym zakaźnych odpadów medycznych i weterynaryjnych oraz odpadów energetycznych) wraz z wytworzeniem energii elektrycznej i ciepłej; 2) przetwarzania odpadów ściekowych i skratek pochodzących z komunalnych i przemysłowych oczyszczalni ścieków wraz z niezbędnym zapleczem technicznym i magazynowym z możliwością wytwarzania produktu – nawozu rolnego lub innych substancji polepszających glebę; 3) Okręgowej Stacji Kontroli Pojazdów – w tym stacji diagnostycznej pojazdów specjalistycznych oraz pojazdów osobowych i ciężarowych; wraz z budową niezbędnej infrastruktury jak: budynek socjalno-biurowy, dwie wagi samochodowe, parking, ogrodzenie terenu, sieć sanitarna, deszczowa, itp.,

o r z e k a:

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Uzasadnienie:

Zaskarżoną decyzją, organ I instancji odmówił ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji wyżej wskazanego przedsięwzięcia.

Uzasadniając wydane rozstrzygnięcie, organ I instancji, choć w żaden sposób nie odniósł się do zgromadzonego materiału dowodowego stwierdził jedynie, że „*biorąc pod uwagę nasilające się obawy mieszkańców co do bezpieczeństwa zdrowia ludzkiego, obowiązany jest odmówić zgody na realizację przedsięwzięcia*”.

Wyrażając niezadowolenie z wydanej decyzji, Skarżący (powołując się na liczne przepisy prawa materialnego i procesowego) wskazał (między innymi), iż: organy współdziałające wyraziły co do przedsięwzięcia opinie pozytywne; nie występują przesłanki odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań; sprzeciw mieszkańców nie może stanowić podstawy do wydania decyzji negatywnej.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Białymstoku, po wnikliwym rozpatrzeniu sprawy stwierdziło, co następuje:

Zaskarżona decyzja zasługuje na uchylenie, albowiem w I instancji zaniechano w praktyce prowadzenia postępowania wyjaśniającego, nie ustalając, czy faktycznie zaistniały przesłanki do odmowy wydania przedmiotowej decyzji. Co więcej, organ I instancji odmówił wydania decyzji z powodu, który – zgodnie z obowiązującym prawem – nie może przesądzać treści rozstrzygnięć w sprawach środowiskowych uwarunkowań określonych przedsięwzięć.

Mając jednakże na uwadze fakt, że Kolegium nie jest związane jedynie zarzutami odwołującego się, należało powtórnie rozpoznać sprawę, biorąc pod uwagę zarówno treść wniosku, Raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz zebrany w sprawie materiał dowodowy.

W ramach postępowania w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji planowanego przedsięwzięcia ustala się oraz ocenia bezpośredni i pośredni wpływ inwestycji na środowisko, zdrowie i warunki życia ludzi, dobra materialne, zabytki, wzajemne oddziaływania między tymi elementami oraz możliwości, sposoby zapobiegania i ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko, a także wymagany zakres monitoringu (art. 62 Ustawy). Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa więc wpływ planowanego przedsięwzięcia na środowisko i wymagania, jakie powinny być spełnione, by zminimalizować skutki negatywnego wpływu na środowisko czynników dla niego szkodliwych. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym wskazuje się, że taka decyzja sprowadza się do ustalenia, czy inwestycja w kształcie opisanym przez inwestora we wniosku zagraża środowisku oraz czy spełnia wymagania i parametry w zakresie ochrony środowiska. (zob. wyr. WSA w Łodzi, II SA/Łd 309/14 – publ. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

W przedmiotowym postępowaniu nie doszło natomiast do choćby minimalnego ustalenia, czy rzeczywiście inwestycja w kształcie opisanym przez inwestora we wniosku zagraża środowisku oraz czy spełnia wymagania i parametry w zakresie ochrony środowiska. Organ I instancji skoncentrował się na chronologicznym zestawieniu podejmowanych czynności nie próbując nawet wykazać, z jakiego powodu (oprócz protestów lokalnej społeczności) inwestycja może zagrażać środowisku. W ponownie prowadzonym postępowaniu organ I instancji winien zatem zbadać powyższe a następnie przekazać stosowną argumentację w uzasadnieniu decyzji. Zbędny jest przy tym opis chronologii podejmowanych czynności.

Przede wszystkim jednak, podkreślenia wymaga, że decyzja o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia może być wydana jedynie w przypadkach określonych w ustawie. Przesłankami odmowy zgody mogą być wyłącznie: (1)niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 Ustawy); (2)odmowa uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez organ współdziałający (art. 80 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 77 ust. 1 Ustawy); (3)brak zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w innym wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę, w sytuacji, gdy organ skorzysta z możliwości określonej w art. 81 ust. 1 Ustawy; (4)wykazanie znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000, przy jednoczesnym braku spełnienia przesłanek z art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 Ustawy) oraz (5)wykazanie, że przedsięwzięcie może spowodować nieosiągnięcie celów środowiskowych zawartych w planie gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, przy jednoczesnym braku spełnienia przesłanek z art. 38j ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (art. 81 ust. 3 ustawy). Można tu też, zdaniem

Kolegium, wskazać na możliwość wystąpienia innych przesłanek wynikających z przepisów odrębnych, które uzasadniałyby odmowę wydania decyzji środowiskowej. O ile zatem żadna z wymienionych wyżej okoliczności nie zachodzi, organ jest obowiązany do określenia środowiskowych uwarunkowań.

Istotną jest również okoliczność, że sprzeciw stron lub członków społeczeństwa biorącego udział w postępowaniu, których interes faktyczny przemawia za innym sposobem zagospodarowania określonych nieruchomości, nie może być podstawą odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (por. np. wyr. WSA w Krakowie z dn. 12 kwietnia 2010 r. sygn. akt: II SA/Kr 42/10 – publ. baza orzeczeń <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Tym samym należy zauważyć, że w prowadzonym w I instancji postępowaniu nie tylko nie doszło do wykazania, czy którakolwiek z ww. przesłanek umożliwiła wydanie decyzji odmownej, ale odmowa została oparta jedynie na „sprzeciwie lokalnej społeczności”. Jest to niezgodne zarówno z obowiązującym prawem, jak i ukształtowaną już linią orzecniczą sądów administracyjnych. Dlatego też w ponownie prowadzonym postępowaniu – choć organ I instancji winien niewątpliwie uwzględnić prawo społeczeństwa do udziału w przedmiotowym postępowaniu – należy konkretnie ustalić, czy zaistniała którakolwiek z wymienionych w przepisach prawa powszechnie obowiązującego przesłanek odmowy wydania decyzji, a jeśli żadna z przesłanek nie zaistniała – ustalić środowiskowe uwarunkowania dla ww. przedsięwzięcia. Nie można przy tym – jak uczynił organ I instancji – opierać odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań na przesłance braku zgody społeczności lokalnej. Brak takiej zgody nie może być bowiem podstawą wydania decyzji odmownej.

Dodatkowo warto zauważyć, że – stosownie do art. 3 ust. 1 pkt 8 Ustawy – ilekroć w ustawie jest mowa o ocenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko – rozumie się przez to postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności: weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnień oraz zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu.

Przypomnieć również należy, iż ustalenie zaistnienia bądź niezaistnienia powyżej wskazanych przesłanek odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań dokonywane jest głównie na podstawie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Raport poprzedzający wydanie decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych powinien mieć charakter kompleksowy i odnosić się do wszystkich potencjalnych zagrożeń związanych z realizacją przedsięwzięcia oraz wskazywać, jakie w tym zakresie obowiązują standardy ochrony środowiska oraz czy zamierzona inwestycja mieści się w ich ramach. Jednocześnie należy pamiętać, że raport ma charakter dokumentu prywatnego inwestora – nie stanowi on dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 76 Kpa – nie korzysta więc z domniemania zgodności jego treści ze stanem faktycznym. W związku z tym zawarte w raporcie stwierdzenia odnośnie do faktów i analizy ich znaczenia podlegają ocenie jak każdy dowód w sprawie, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kpa).

Tym samym zauważalne jest, że organ I instancji nie tylko w żaden sposób nie wykazał, czy istnieje którakolwiek z powyżej wskazanych przesłanek umożliwiających odmowę, ale w treści skarżonej decyzji nie sposób odnaleźć ani analizy uzgodnień dokonywanych przez organ współdziałający i opiniujący, ani też nie dokonano oceny rozwiązań mających na celu przeciwdziałanie degradacji środowiska przedstawionych przez Inwestora w Raporcie oddziaływania na środowisko. Ten brak w wyjaśnieniu sprawy należy w ponownym postępowaniu wyeliminować.

Kolegium pragnie też podkreślić, że to nie tylko na organach uzgadniających ciąży obowiązek oceny Raportu. To przede wszystkim organ prowadzący postępowanie winien takiej oceny dokonać. Potwierdzenie tego otrzymujemy w orzecznictwie sądowym. Przykładowo, WSA w Łodzi wskazał, że *„ocena raportu należy do organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach. Spoczywa na nim w szczególności obowiązek weryfikacji ustaleń sporządzonego raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Raport jest oceniany nie tylko pod kątem poprawności formalnej, tj. zgodności treści raportu z przepisami określającymi sposób jego sporządzenia, ale także pod kątem spójności, logiki wywodów”*. (zob. wyr. WSA w Łodzi, II SA/Łd 901/12 – publ. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Podobne wnioski można wywieść z innych orzeczeń sądów administracyjnych. Twierdzi się w nich, że samo sporządzenie i przedłożenie raportu przez inwestora nie zwalnia organu od weryfikowania zawartych w nim danych i samodzielnych ustaleń w zakresie ochrony środowiska, zmierzających do zweryfikowania przedstawionych w raporcie danych (por. wyroki NSA z dnia 20 stycznia 2012r., sygn. akt II OSK 2094/10 oraz z dnia 4 grudnia 2009r., sygn. akt II OSK 1877/08, a także wyrok WSA w Szczecinie z dnia 17 listopada 2010r., sygn. akt II SA/Sz 679/10, jak również wyrok WSA w Łodzi z dnia 29 stycznia 2009r., sygn. akt II SA/Łd 732/08 – publ. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Taka ocena również nie została dokonana, i dlatego w ponownie prowadzonym postępowaniu organ I instancji dokona stosownej analizy Raportu, opisując wnioski wynikające z tej oceny w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu.

Wątpliwość Kolegium wzbudza też ustalenie kręgu stron niniejszego postępowania. Ani uzasadnienie skarżonej decyzji, ani zgromadzony materiał dowodowy nie wykazuje powodów dla których za strony zostały uznane (poza inwestorem) jedynie dwie osoby (nie licząc podmiotów występujących na prawach stron). Nie sposób znaleźć powodów dla których organ I instancji, nie analizując praktycznie w ogóle Raportu i nie ustalając obszaru oddziaływania przedsięwzięcia, przyjął, że stronami są jedynie te osoby, którym doręczono decyzję. W ponownie prowadzonym postępowaniu należy zatem ocenić Raport (i pozostałe środki dowodowe) również pod tym względem, a następnie (choć Kolegium w żadnym wypadku nie przesądza, czy liczba stron ulegnie zmianie) poczynić stosowne ustalenia, co do kręgu stron.

Należy również przypomnieć, że poprawnie zredagowane (pod względem merytorycznym i prawnym) uzasadnienie postanowienia winno być elementem decydującym o przekonaniu strony, co do trafności rozstrzygnięcia. *„Motywy rozstrzygnięcia muszą być tak ujęte, aby strona zainteresowana mogła zrozumieć i w miarę możliwości zaakceptować zasadność przesłanek faktycznych i prawnych, którymi kierował się organ przy jej wydaniu”* (zob. np. wyrok NSA oz. w Gdańsku, z dn. 6 maja 1999 r., sygn. akt II SA/Gd 134/97 - dostępny jw.). Uzasadnienie skarżonej decyzji zupełnie nie przystaje do ww. zasady. Organ I instancji – poza wskazaniem na motyw, który nie mógł być przesłanką odmowy wydania decyzji – nie wykazał w istocie żadnych innych powodów wydanego rozstrzygnięcia. Tym samym, w ponownie prowadzonym postępowaniu organ winien zwrócić uwagę na ww. orzecznictwo sądów administracyjnych i sporządzić prawidłowe uzasadnienie decyzji.

Kolegium rozważyło też, czy nie wystarczającym byłoby przeprowadzenie jedynie uzupełniającego postępowania wyjaśniającego, jednakże doszło do wniosku, że samodzielne przeprowadzenie postępowania dowodowego w tak znacznej części (jak wymaga tego niniejsza sprawa), doprowadziłoby do naruszenia zasady określonej w art. 15 Kpa, tj. zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, a to z kolei – jako

wada istotna postępowania – mogłoby doprowadzić do wyeliminowania rozstrzygnięcia z obrotu prawnego. Zasada owa statuuje bowiem obowiązek dwukrotnego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, dwukrotnego ustalenia stanu faktycznego i dwukrotnej wykładni przepisów prawa. Potwierdzenie tegoż odnajdujemy w orzecznictwie sądowo-administracyjnym. Przykładowo, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, stwierdził, że: *„Jeżeli rozstrzygnięcie sprawy wymaga przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w całości lub w znacznej części, to organ II instancji obowiązany jest uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Przeprowadzenie dowodu z (...) wizji lokalnej w toku postępowania odwoławczego stanowi właśnie naruszenie tej zasady.”* (zob. wyr. WSA w W-wie, I SA/Wa 1736/06, podobnie: WSA w Gliwicach, II SA/Gl 380/09, NSA Iv SA 1313/98 – publ. jw.).

Reasumując zatem, Kolegium pragnie wskazać, że w niniejszej sprawie nastąpiło naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 Kpa, tj. przepisów zgodnie z którymi organ prowadzący postępowanie powinien dokładnie i wszechstronnie ustalić stan faktyczny istotny w sprawie, stosownie do art. 7 i 77 § 1 Kpa, wydać decyzję wyłącznie w oparciu o ocenę całego, podlegającego zabraniu materiału dowodowego (art. 80 Kpa) oraz racjonalnie i rzetelnie uzasadnić wydane rozstrzygnięcie (107 § 3 Kpa), czego w niniejszym postępowaniu zabrakło. W tym zakresie ocena Kolegium pokrywa się z zarzutami odwołania. Nie ulega też wątpliwości, że konieczne do wyjaśnienia okoliczności mają zasadniczy wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, co stanowi o spełnieniu przesłanek z art. 138 § 2 Kpa i zobowiązuje tut. Kolegium do wydania decyzji kasacyjnej.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak we wstępie.

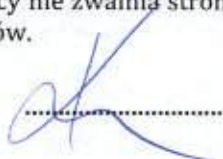
Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenia:

1. od niniejszej decyzji skarga do sądu administracyjnego nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji,
2. sprzeciw wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Białymstoku,
3. sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję,
4. od sprzeciwu pobierany jest wpis stały, którego wysokość aktualnie wynosi 200 zł (w sprawach ochrony środowiska),
5. stronie, na jej wniosek złożony przed wszczęciem lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego, może być przyznane prawo pomocy; wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;
6. obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, w tym ww. wpisu, nie ma strona, której przyznane zostało prawo do pomocy w postępowaniu przed sądem administracyjnym, w zakresie określonym w prawomocnym postanowieniu o przyznaniu tego prawa;
7. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego;
8. ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego w ramach prawa pomocy jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa;
9. jeżeli strona we wniosku wskazała adwokata, radcę prawnego, doradcę podatkowego lub rzecznika patentowego, właściwa okręgowa rada adwokacka, rada okręgowej izby radców prawnych, Krajowa Rada Doradców Podatkowych lub Krajowa Rada Rzeczników Patentowych, w miarę możliwości i w porozumieniu ze wskazanym adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym, wyznaczy adwokata, radcę prawnego, doradcę podatkowego lub rzecznika patentowego wskazanego przez stronę;
10. prawo pomocy może być przyznane w zakresie całkowitym lub częściowym;
11. prawo pomocy w zakresie całkowitym obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego, a prawo pomocy w zakresie częściowym obejmuje zwolnienie tylko od opłat sądowych w całości lub w części albo tylko od wydatków albo od opłat sądowych i wydatków lub obejmuje tylko ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub

- rzecznika patentowego;
12. częściowe zwolnienie od opłat lub wydatków może polegać na zwolnieniu od poniesienia ułamkowej ich części albo określonej ich kwoty pieniężnej;
  13. przyznanie prawa pomocy osobie fizycznej w zakresie całkowitym następuje, gdy osoba ta wykaże, że nie jest w stanie ponieść jakichkolwiek kosztów postępowania;
  14. przyznanie prawa pomocy osobie fizycznej w zakresie częściowym następuje, gdy wykaże, że nie jest w stanie ponieść pełnych kosztów postępowania, bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny;
  15. prawo pomocy osobie prawnej, a także innej jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, prawo pomocy, może być przyznane w zakresie całkowitym, gdy wykaże, że nie ma żadnych środków na poniesienie jakichkolwiek kosztów postępowania, a w zakresie częściowym - gdy wykaże, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie pełnych kosztów postępowania;
  16. adwokata, radcę prawnego, doradcę podatkowego lub rzecznika patentowego można ustanowić dla strony, która nie zatrudnia lub nie pozostaje w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym, ale nie dotyczy to adwokata, radcy prawnego, doradczy podatkowego lub rzecznika patentowego ustanowionego na podstawie przepisów o prawie pomocy;
  17. prawo pomocy nie przysługuje stronie w razie oczywistej bezzasadności jej skargi.
  18. przyznanie prawa pomocy nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów postępowania, jeżeli obowiązek taki wynika z innych przepisów.

Przewodniczący

Członkowie

Otrzymują:

1. Leszek Mentel (PPUH LWM Leszek Mentel)
2. Piotr Pawłowski
3. Jolanta Wilczewska
4. Towarzystwo na Recz Ziemi
5. Stowarzyszenie Klub Miłośników Sidry
6. Stowarzyszenie Towarzystwo Ziemia Sokóleńska
7. Wójt Gminy Nowy Dwór (+akta sprawy)
8. Inne strony w drodze obwieszczenia
9. a/a